

Charakterystyczne przymioty Jezusa u osób konsekrowanych

W 1997 r. Jan Paweł II święto Ofiarowania Pańskiego ustanowił Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, stwarzając okazję do głębszej refleksji całego Kościoła nad darem życia poświęconego Bogu. Matka Najświętsza ofiaruje Panu Bogu największy Dar, jaki otrzymała - Syna, Jezusa Chrystusa, a tym samym składa w ofierze siebie. Podobną ofiarę, z siebie samych w miłości do Chrystusa, składają osoby konsekrowane. Podkreślił to Jan Paweł II, mówiąc: "Ofiarowanie Jezusa staje się wymowną ikoną całkowitego oddania własnego życia dla tych, którzy powołani są, aby odtworzyć w Kościele i w świecie, poprzez rady ewangeliczne «charakterystyczne przymioty Jezusa, dziewictwo, ubóstwo i posłuszeństwo»" (*Vita consecrata*, nr 1).

"Życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji, ponieważ wyraża najgłębszą istotę powołania chrześcijańskiego oraz dążenie całego Kościoła-Oblubienicy do zjednoczenia z jedynym Oblubieńcem - podkreśla Jan Paweł II w Adhortacji apostolskiej *Vita consecrata*. Życie konsekrowane nie tylko w przeszłości było pomocą i oparciem dla Kościoła, ale stanowi cenny i nieodzowny dar także dla teraźniejszości i przyszłości Ludu Bożego, ponieważ jest głęboko zespolone z jego życiem, jego świętością i misją".

Jaką misję mają do spełnienia osoby życia konsekrowanego? Na kartach Pisma Świętego czytamy o młodzieńcu, który pyta Jezusa Chrystusa: „Nauczycielu, co mam czynić, aby być doskonałym?”. Jezus mu odpowiedział: „Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną!” (Mt 19, 21). Powołanie do życia zakonnego jest radą, do której wzywa nas Jezus Chrystus. Rady ewangeliczne, w ich wielości, są proponowane wszystkim uczniom Chrystusa. Doskonałość miłości, do której są powołani wszyscy wierni, nakłada na tych, którzy w sposób wolny przyjmują wezwanie do życia konsekrowanego, obowiązek praktykowania czystości w bezżenności dla Królestwa, ubóstwa i posłuszeństwa.

Historia Kościoła pokazuje, że w każdym czasie są ludzie, którzy na wzór ewangelicznej Marii pragną "obrać lepszą część" - podejmują życie w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie, by sercem czystym i niepodzielnym służyć Chrystusowi Panu i bliźnim. Historia ukazuje, że życie w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie pozwala na osiągnięcie miłości doskonałej.

Praktykowanie rad ewangelicznych stanowi oś życia zakonnego. Składane śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa dotykają trzech podstawowych dziedzin

życia.

Pierwszy - **ślub czystości** - jest wyborem Chrystusa jako jedynej miłości i dlatego wiąże się z dobrowolną rezygnacją z życia małżeńskiego. Ta miłość oblubienicy do Oblubieńca znajduje swoje przedłużenie w miłości do tych, których wszyscy opuścili.

Ślub ubóstwa jest odpowiedzią życia konsekrowanego na powszechnie obecną dzisiaj "materialistyczną żądzę posiadania, lekceważącą potrzeby i cierpienia słabszych i wyzutą z wszelkiej troski o zachowanie równowagi zasobów naturalnych" (*Vita consecrata*, nr 89).

Ślub posłuszeństwa związany jest natomiast z kulturą wolności, ściśle związaną z szacunkiem dla osoby ludzkiej, z pomniejszaniem obszarów niesprawiedliwości i przemocy. "Posłuszeństwo właściwe dla życia konsekrowanego ukazuje w sposób szczególnie wyrazisty posłuszeństwo Chrystusa wobec Ojca i opierając się na tej właśnie tajemnicy, poświadcza, że nie ma sprzeczności między posłuszeństwem a wolnością" (*Vita consecrata*, nr 91).

Zakony wyrastały w historii Kościoła, powstawały w nim i jemu służyły. Chrześcijanie pragnący żyć w całkowitej zgodzie z ideałami swojej religii, zasilali źródło Kościoła zagrożonego stale przez oschłość i zepsucie. Zakony są ważną częścią Kościoła. Zapotrzebowanie na ich działalność nie maleje, lecz wręcz przeciwnie - rośnie. Jan Paweł II w czasie spotkania z zakonami na Jasnej Górze, 5 czerwca 1979 r., stwierdził, że bez zgromadzeń zakonnych, bez życia poświęconego Bogu poprzez śluby: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa Kościół nie byłby w pełni samym sobą. "Wasze domy - mówił Ojciec Święty - powinny być przede wszystkim ośrodkami modlitwy, skupienia i dialogu, osobistego i wspólnotowego z tym, który jest i ma pozostać pierwszym i naczelnym rozmówcą w każdym waszym pracowitym dniu".

Jan Paweł II mówi do młodych całego świata: "Chrystusowe <Pójdź za mną> Kościół znajduje u początku powołania zakonnego, w którym poprzez profesję rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa mężczyzna lub kobieta uznają za swój taki program życia, jaki Chrystus sam urzeczywistniał na ziemi dla królestwa Bożego".

Życie zakonne jest zatem nierozzerwalnie związane z Kościołem i osadzone w świecie. Wypływa ono z tajemnicy Kościoła i jest darem, który Kościół otrzymuje od Jezusa Chrystusa.